

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 020568 18 Кж 8
Бања Лука, 12.12.2018. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених М.Х. и З.Ш., због кривичног дјела неовлаштена производња и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног законика Републике Српске, а оптуженог М.Х. и због кривичног дјела омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог закона, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог М.Х., адвоката Ч.Ђ. из Б.Л. и бранилаца оптуженог З.Ш., адвоката Заједничке адвокатске канцеларије Д.К. и Б.М. из Б.Л., изјављеним против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 18 К од 04.12.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 12.12.2018. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбијају се, као неосноване, жалбе бранилаца оптужених М.Х. и З.Ш., изјављене против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 18 К од 04.12.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 18 К од 04.12.2018. године, продужен је притвор против оптужених М.Х. и З.Ш., након изрицања пресуде, којом су оглашени кривим због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), а оптужени М.Х. и због кривичног дјела омогућавање уживање опојних дрога из члана 208. став 1. КЗ РС, те осуђени и то оптужени М.Х. на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 6 (мјесеци), а оптужени З.Ш. на казну затвора у трајању од 8 (осам) година.

Притвор је продужен из разлога садржаног у одредби члана 197. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), и по том рјешењу може трајати најдуже 9 (девет) мјесеци од дана изрицања првостепене пресуде.

Против наведеног рјешења, жалбе су, благовремено, изјавили бранилац оптуженог М.Х., адвокат Ч.Ђ. из Б.Л. и браниоци оптуженог З.Ш., адвокати Заједничке адвокатске канцеларије Д.К. и Б.М. из Б.Л.

Бранилац оптуженог М.Х. је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се рјешење преиначи и притвор укине, те оптужени пусти на слободу.

Браниоци оптуженог З.Ш. су жалбу изјавили због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, рјешење укине и оптужени пусти на слободу.

Аргументи из образложења жалби бранилаца оптужених, изнесени су у прилог тврдњи да су, у побијаном рјешењу, изостали разлози о постојању основане сумње да су оптужени извршили кривична дјела за која су првостепеном пресудом оглашени кривим, те да су изостали разлози за постојање притворског основа из одредбе члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, чиме обе жалбе указује на изостанак разлога о одлучним чињеницама и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Аргументима из образложења жалбе браниоца оптуженог М.Х., указује се и на повреду права на одбрану и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, кроз тврдњу да првостепени суд, приликом доношења побијаног рјешења којим је притвор продужен, није саслушао оптуженог на околности притворских разлога. У другом дијелу жалби, оспорава се правилност чињеничне основе побијаног рјешења и закључак о постојању притворског основа из одредбе члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, са тврдњом да је исти заснован, искључиво, на ранијој осуђиваности оптужених, да оптужени М.Х. није осуђиван због истог или истоврсног кривичног дјела, у ком правцу се оспорава постојање наведеног притворског разлога.

Испитујући побијано рјешење у смислу члана 320. ЗКП РС, те спис предмета, одлучено је као у изреци овог рјешења из слиједећих разлога:

Неосновани су приговори жалби и тврдња да је побијано рјешење захваћено битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке к) и г) ЗКП РС.

Наиме у образложењу побијаног рјешења, дати су разлози о постојању нарочитих околности које оправдавају бојазан да ће оптужени, боравком на слободи, поновити кривично дјело. Такав закључак се правилно заснива на чињеници да је оптужени М.Х. више пута осуђиван и то због кривичних дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 23. КЗ РС, нехатно лишавање живота из члана 152. КЗ РС, продуженог кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 1. тачка 1. КЗ РС и прикривања из члана 246. став 1. КЗ РС, а оптужени З.Ш. осуђиван због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС у вези са чланом 399. став 1. КЗ РС, и члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. У образложењу побијаног рјешења се наводи да бројност осуда на казне затвора, за различита кривична дјела, у односу на оптуженог М.Х., а оптуженог З.Ш. за исто кривично дјело, очигледно, нису имали позитивног утицаја на оптужене, нити су их одвратила од нове криминалне активности, што представља нарочите околности које оправдавају бојазан да ће оптужени, пуштањем на

слободу, поновити кривично дјело, чиме је испуњен притворски разлог из одредбе члана 197. став 1. тачка в) ЗКП.

Слиједом наведеног, нису основани аргументи из жалби, у прилог тврдњи о изостанку образложења у побијаном рјешењу за постојање посебног притворског разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, и тиме почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Нису основани ни они аргументи из жалби, којима се указује на изостанак разлога у побијаном рјешењу о постојању основане сумње да су оптужени починили предметно кривично дјело и тиме битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер се, у овој фази поступка, након доношења првостепене пресуде, којом је оптуженима изречена казна затвора, у смислу одредбе члана 203. став 1. ЗКП РС, утврђује само постојање посебних притворских разлога из члана 197. став 1. тачке а), в) и г) ЗКП РС. Дакле, у конкретном случају, оног притворског разлога садржаног у одредби члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, у ком правцу је и дато образложење у побијаном рјешењу.

Надаље, цитираном законском одредбом члана 203. став 1. ЗКП РС, која се односи на одређивање притвора након изрицања пресуде, није прописана обавеза саслушања оптуженог и његовог изјашњења на околности притвора (као што је то прописано у некој другој фази поступка, фази истраге и потврђивања оптужнице, у смислу одредбе члана 196. став 2. ЗКП РС, ради чега су без основа приговори из жалбе браниоца оптуженог М.Х., у прилог тврдњи да је такво изјашњење оптуженог, у конкретном случају, изостало, чиме се указује на повреду права на одбрану и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Жалбеним приговорима се не може оспорити правилност чињеничних утврђења побијаног рјешења у погледу постојања притворског разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, по којем је притвор продужен против оптужених.

За таква чињенична утврђења и закључак, дати су ваљани разлози у образложењу побијаног рјешења, које овај суд прихвата у цјелости. Оптужени З.Ш. је специјални повратник, што даје посебну тежину његовим радњама за које је оглашен кривим побијаном пресудом, у смислу да то указује на опасност од поновног чињења кривичног дјела. С обзиром да су оптужени раније осуђивани, очигледно је да казне, које су им изрицане ранијим пресудама, нису утицале да више не чине кривична дјела. Ово се односи и на оптуженог М.Х., јер бројност учињених кривичних дјела, изречене казне затвора и висина посљедње изречене казне затвора (јединствена казна затвора у трајању од 10 година и 6 мјесеци), указује на опасност од понављања дјела, тако да није неопходно за ову оцјену да се ради о специјалном повратнику, како то жалба његовог браниоца наглашава.

Када се наведене чињенице доведу у везу са лошим имовним стањем оптужених (незапослени и без сталних су извора прихода), онда се потврђује правилност закључка првостепеног суда да, у конкретном случају, постоје нарочите околности које оправдају бојазан да ће оптужени, боравком на слободи, поновити кривично дјело и тиме притворског разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Цијенећи наведено, правилност и законитост побијаног рјешења, посматрано са аспекта нужности даље примјене мјере притвора и постојања успостављеног притворског разлога, не може се оспорити приговорима изнесеним у жалбама, па тиме и оним приговорима браниоца оптуженог М.Х., којим се указује на лоше здравствено стање овог оптуженог, јер сва притворена лица, у складу са одредбом члана 20. Закона о извршењу кривичних санкција Републике Српске, имају обезбјеђену адекватну здравствену заштиту.

Из наведених разлога, и примјеном члана 337. став 3. ЗКП РС, одлучено је као у изреци рјешења.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић